

HET DERDE TESTAMENT

KOSMOS

TIJDSCHRIFT OVER DE GEESTESWETENSCHAP VAN MARTINUS

Jaargang 37 december 2010

Martinus

UIT EEN MAAGD GEBOREN

&

GODS OGEN

OFTEWEL DE JUISTE ZIENSWIJZE

(2/2)

INFORMATIE OVER HET WERK VAN MARTINUS

Het tijdschrift *Kosmos* wordt uitgegeven om de lezer inzicht te geven in het wereldbeeld van Martinus, dat met zijn kosmische analyses de lezer tot humaniteit en naastenliefde wil inspireren. Dit wereldbeeld, dat de geestelijke wetten en principes van het leven helder uiteenzet, heeft Martinus beschreven in zijn levenswerk: *het Derde Testament*. Het werd geschreven voor mensen die een verklaring van het leven zoeken die zowel hun gevoel als hun intelligentie tevreden kan stellen, op verstand berust en logisch is. Martinus wilde zelf niet dat zijn werk tot de vorming van een sekte of vereniging zou leiden. Het is toegankelijk voor iedereen die de verklaring van de eeuwige levenswaarheden in de vorm van logische gedachtenreeksen wil leren begrijpen.

INHOUD

3

Uit een maagd geboren

Martinus

15

Gods ogen oftewel de juiste zienswijze (2/2)

Martinus

COLOFON

© 2010 Martinus Instituut, Kopenhagen, Denemarken

Redactie: André Stroobant, Den Haag (m.m.v. Gerard Oude Groen)

Layout: Jan de With, Asperen

Druk: Printstudio, Den Haag

Een uitgave van:

Stichting Martinus Centrum

Bautersemstraat 42

2518 PC Den Haag

tel. (070) 427 14 97 of (0570) 600 447

info@martinuscentrum.nl

www.hetderdetestament.nl

Prijs voor 4 nummers per jaar € 17,50

Informatiemateriaal wordt gratis toegestuurd.

ING rek.nr. 2664692

Weergave van tekst- en beeldmateriaal uitsluitend na schriftelijke toestemming van het Martinus Instituut.

UIT EEN MAAGD *Martinus* GEBOREN

De idee uit een maagd geboren te zijn was een deel van de mysteriën in het verleden

We hebben geleerd dat Jezus uit de maagd Maria geboren werd en dus een materiële of fysieke moeder had, maar we hebben ook uit ons kindergeloof gehoord dat hij geen fysieke vader had (zie Matth. 1:16, 1:18-19, 1:23, Luc. 1:26-38). Het heet dat Jozef niet de vader van Jezus was, maar dat God zelf er via de heilige geest voor gezorgd had dat Maria bevrucht werd en het kindje Jezus baarde. Nu moeten we niet denken dat het verhaal over de maagdelijke geboorte speciaal iets voor het christendom is. Er is van vele grote geestelijke leiders, koningen en ingewijden uit het verleden gezegd dat ze uit een maagd geboren waren, en regelrecht zonen van God waren. Dat betekende echter niet dat degenen die het

begrip maagdelijke geboorte in het leven geroepen hebben, zelf meenden dat die ingewijden geen fysieke vader hadden. De idee uit een maagd geboren te zijn was een deel van de mysteriën in het verleden. Onder de mysteriën werd verstaan de rechtstreeks geopenbaarde waarheid in een vorm die de toenmalige hoogst ontwikkelde aardemensen konden ontvangen, maar die onmogelijk op dezelfde manier aan de geheel onintellectuele en primitieve massa doorgegeven kon worden. Aan de grote massa moest de waarheid met behulp van symbolen en gelijkenissen verklaard worden, die de mensen konden begrijpen en die ze in veel gevallen helemaal letterlijk namen. Alle Egyptische goden bijvoorbeeld, die met dierenkoppen en in andere merkwaardige verschijningsvormen voorgesteld zijn, zijn symbolen voor kosmische principes, die onmogelijk in wetenschappelijke vorm aan de massa doorgegeven konden worden. Gaandeweg degenereerde zowel de koninklijke waardigheid als de priesterkaste. De werkelijke kennis van de waarheid achter de mysteriën ging verloren, zodat degenen die het volk moesten leiden en sturen langzamerhand op religieus gebied net zo naïef waren als het volk zelf. De mensen geloofden in de gelijkenissen en symbolen in letterlijke vorm, en de godsdienst werd tot ceremonieën en dogmatiek. Een koning of hogepriester in het verleden, die werkelijk ingewijd was in de mysteriën, wist wat er achter de uitdrukking maagdelijke geboorte verborgen lag, en dat er achter deze uitdrukking helemaal geen verwijzing naar de fysieke geboorte lag. De priesters van latere tijden echter, die niet ingewijd waren, en daarmee ook de geestelijken in onze tijd, wisten niets van deze mysteriën. Zij geloofden daarom, en dat geloven ze nog, dat het om een echte fysieke gebeurtenis gaat, die, omdat het niet algemeen voorkomt, als een wonder beschouwd moet worden.

*Maria met
kind, Rogier
van der
Weyden
(1520).
Olieverf op
paneel, 17.7
× 12 cm.*

In het verleden waren de leiders en geestelijke autoriteiten van de mensheid werkelijk ingewijde wezens, die tot op zekere hoogte kennis bezaten over bepaalde elektrische verschijnselen

In een ver voorbij verleden waren de leiders en geestelijke autoriteiten van de mensheid dus werkelijk ingewijde wezens die kosmisch bewustzijn bezaten of in ieder geval heel sterke kosmisch flitsen gehad hadden. Voor hen was de diepste kern van de godsdienst wetenschap. Veel van de wonderen en zogenaamde bovennatuurlijke verschijnselen, die ze af en toe verrichtten, zijn de resultaten geweest van hun wetenschappelijke inzicht en zijn dus helemaal niet bovennatuurlijk geweest. Mozes, over wie geschreven is dat hij onderwezen was in alle Egyptische wijsheid (Exod. 2:1-10), heeft bijvoorbeeld ook enige kennis over bepaalde elektrische verschijnselen bezeten. Hij heeft die verschijnselen onder andere gebruikt om zijn autoriteit en positie tegenover het vaak weerbarstige en ongehoorzame joodse volk te versterken. Het werd natuurlijk geen elektriciteit

genoemd. Het werd Gods geest genoemd. En het was geen bedrog waarmee het volk om de tuin geleid werd, wat veel mensen tegenwoordig misschien denken. Men wist toen dat het goddelijke krachten waren en er zal weer een tijd komen waarin men zal begrijpen dat alles wat wij elektriciteit noemen maar waarvan we in feite niet weten wat het is, goddelijke krachten zijn. Het is in feite de eigenlijke levenskracht van het heelal, die als 'Gods geest over de wateren zweeft' (Gen. 1:2) en die alle deeltjes in het heelal dirigeert, ongeacht of deze deeltjes elektronen of atomen dan wel de organismen van mensen en dieren, of planeten, zonnestelsels en melkwegstelsels zijn.

De mysteriën en het koningsprincipe moesten degenereren ten gunste van de ontwikkeling van de massa, zodat de individuele mens zelf kennis over het heelal en zijn wetten kon ontvangen

Waarom werd de aardemensheid in een ver voorbij verleden echter door ingewijde wezens geleid, terwijl de geestelijke en wereldlijke leiders die nu aan het hoofd van de verschillende samenlevingen en godsdiensten van de aardse mensheid staan, volkomen onwetend zijn over de geestelijke realiteiten die achter de fysieke werkelijkheid liggen? Je zou van mening kunnen zijn dat er in dat geval geen sprake van ontwikkeling is, maar alleen van degeneratie en achteruitgang. Maar dat is niet het geval. De gehele verandering die zich in de loop van de duizenden jaren vanaf de tijd van de ingewijde koningen tot aan onze moderne materialistische civilisatie en beschaving voltrokken heeft, is namelijk een deel van een geleidelijke ontwikkeling. Het is de ontwikkeling van de massa. Daarom moest er iets degenereren en iets nieuws ontwikkeld worden. Wat gedegeneerd is, waren juist de mysteriën en het koningsprincipe, en daarmee de

godsdiensten en het blinde geloof. De massa moest niet blijvend door ingewijden geleid worden, die de kosmische waarheden moesten omzetten in symbolen en gelijkenissen, dogma's en ceremoniën, een soort geestelijke babyvoeding voor de kinderlijke mensheid. Dat was een tijd lang noodzakelijk, maar net zoals een kind de moedermelk en babyvoeding ontgroeit en vervolgens de kleuterschool en andere scholen ontgroeit, en het echte leven in moet en op eigen benen moet leren staan, zo ontgroeide de mensheid ook haar geestelijke kinderstadium en kwam in de 'pubertheid', waarin het nodig is om ervaringen op te doen en zelf het leven en zijn wetten te leren kennen. De geestelijke waarden die in de oude mysteriën verborgen lagen, verloren daarmee natuurlijk hun waarde niet – het zijn eeuwige waarheden – maar de vorm waarin ze gemanifesteerd werden, was niet meer in overeenstemming met de tijd. De massa moest nu naar een ontwikkeling geleid worden die de individuele mens rijp maakt om kennis over het heelal en zijn fysieke en psychische wetten te verkrijgen, zonder mystiek en zonder door een religieuze dictatuur geleid te worden.

De intelligente maar religieuze mens kan het absurde in het dogma van de maagdelijke geboorte gaan zien: voor deze mensen wordt de moderne geesteswetenschap in het leven geroepen

Heel veel aardse mensen geraakten geleidelijk aan in een materialistisch en atheïstisch gedachtenklimaat, en hun intelligentie ontwikkelde zich om de krachten van de natuur met behulp van wetenschap en techniek te beheersen en om deze krachten zoals bijvoorbeeld elektriciteit voor praktische en nuttige doeleinden te gebruiken. De godsdienst degeneerde zo sterk, dat deze in het dagelijkse leven van

de mensen steeds minder ging betekenen, en nu niets meer dan een rudiment is van wat hij in het verleden geweest is. De kosmische waarheden van de wijzen uit het verleden, waarvan de kern verloren gegaan is maar waarvan de bolsters nog steeds als mythen en dogma's bestaan, moet de aardse mensheid nu leren kennen op een manier die aangepast is aan hun intelligentie. Deze is deels door de strijd om het bestaan en deels door de technische en wetenschappelijke ontwikkeling geleidelijk aan de overheersende factor in het bewustzijn geworden, of is in ieder geval een factor die de individuele mens steeds belangrijker vindt. Het komt natuurlijk ook door de ontwikkelde intelligentie dat steeds meer mensen het absurde in het dogma van de maagdelijke geboorte kunnen zien en onwillekeurig vragen waarom Jezus niet evengoed op een natuurlijke manier geboren had kunnen worden en toch even goddelijk had kunnen zijn. Hoewel veel mensen dus afstand nemen van de uiterlijke vorm van de godsdienst, die hen niet meer kan inspireren, zijn ze toch niet allemaal areligieus. Verscheidenen zouden graag geloven, als ze het maar konden, want ze missen een vast punt in het bestaan. Maar hun denkvermogen verhindert hen een godsdienst te accepteren die op zoveel manieren vol onlogische verhalen en vol tegenstrijdigheden zit, en die verlangt dat je blind in de letter gelooft. Voor deze mensen – en in de toekomst zullen er steeds meer van deze mensen komen – die het gedachtenklimaat van het materialisme verlaten en naar iets verlangen wat ze kunnen begrijpen en waarin ze niet zomaar blind moeten geloven, wordt de moderne geesteswetenschap in het leven geroepen. De geesteswetenschap zal de oude kosmische waarheden die geheel of gedeeltelijk verloren gegaan zijn, op een zodanige manier ontsluiten, dat het niet meer gaat om mysteriën met geheime inwijdingen, maar om een reeks analyses, waar iedere zoekende mens mee in contact zal kunnen komen, en die hij – als hij voelt dat hij op dezelfde golflengte zit

als deze gedachtenreeksen – ook moet kunnen proberen in het dagelijks leven in praktijk te brengen. Hierdoor zal hij dan stap voor stap in zijn eigen psyche de toestand kunnen scheppen, die hem steeds meer in harmonie brengt met de heilige geest of de grondtoon van het heelal, dat wil zeggen met het bewustzijn en gedrag van de eeuwige God.

De dogma's worden nu vervangen door kosmische of universele analyses

Wat vroeger dogma's waren die het religieuze instinct en primitieve gevoel konden bevredigen, maar die pure onzin werden toen de intelligentie ze letterlijk moest nemen, dat wordt nu vervangen door kosmische of universele analyses. Deze richten zich tot het geïntellectualiseerde gevoel van de mens, tot zijn humane vermogen en zijn denkvermogen, en ook tot zijn beginnende intuïtie. Natuurlijk moet het begrip maagdelijke geboorte ook geanalyseerd worden, zodat de moderne geestesonderzoeker kan zien wat de wijzen in het verleden werkelijk met deze uitdrukking bedoeld hebben.

De uit een maagd geboren wezens zijn de leraren, begeleiders en soms ook de tuchtigers van de aardse mensheid geweest tijdens haar kinderstadia

Het begrip uit een maagd geboren zijn dekt over een mysterie dat verbonden geweest is met wezens die zich van de gewone aardemensen onderscheidden door een aangeboren geestelijke soevereiniteit. Het waren wezens in wie de werkelijke waarheid over het leven en zijn wetten zich in meer of mindere mate in haar wetenschappelijke vorm geopenbaard had. Deze wezens zijn bekend geworden als de grote farao's en hogepriesters, als de geestelijke leiders,

profeten en wereldverlossers van de verschillende volken. Ze hadden in meer of mindere mate het vermogen om zelf de werkelijke waarheid met eigen dagbewuste wakere zintuigen te beleven. Het was een vermogen dat aan heel weinig mensen voorbehouden was, terwijl het de grote massa volledig aan vermogens ontbrak om op zo'n manier te kunnen beleven. De massa ontving van deze ingewijden een vertolking en aanpassing van de grote waarheden, die bij haar geestelijke niveau paste. Deze uit een maagd geboren wezens zijn de leraren, begeleiders en soms ook de tuchtigers van de aardse mensheid geweest tijdens haar kinderstadia, die zich over duizenden jaren uitgestrekt hebben. Boeddha, Christus en Mohammed, van wie de werking van wereldomspannende betekenis geweest is, zijn de laatste drie leraren van dat soort geweest. Waar hadden deze ingewijden hun kennis vandaan? Wat was dat voor een mentaal gebied in hun bewustzijn, waardoor zij van de gewone aardemens verschilden? Dit mentale gebied was de heilige geest, het was een goddelijk bewustzijn en een goddelijke kennis, het waren vermogens die ze niet van hun ouders of voorvaderen geërfd hadden. Dat waren heel gewone mensen, die zulke vermogens niet hadden, noch zo'n mentaal gebied in hun bewustzijn bezaten. Het was voor iedereen echter een feit dat ze door een vrouw gebaard waren. Maar hoe kon een kind van gewone aardse ouders een hemels of goddelijk bewustzijn en idem gedrag vertonen?

Jezus met de toegevoegde naam Christus – de ingewijde – wist dat zijn geestelijke inzicht het resultaat was van een ontwikkelingsproces van vele fysieke incarnaties

Voor de ingewijden was dat geen probleem. Zij wisten dat hun geestelijke inzicht

het resultaat was van een ontwikkelingsproces van vele fysieke incarnaties, waardoor ze rijp geworden waren om een geestelijke bevruchting door God te ontvangen in de vorm van kosmische impulsen. Daardoor konden ze zichzelf in wakkere dagbewuste toestand één voelen met de krachten van het heelal en deze zowel in hun eigen psyche als in de natuur om zich heen beheersen. Dat heeft Christus ook uitgesproken met de woorden: “Wat ik doe, doe ik niet uit mezelf maar de Vader door mij” (naar Joh. 6:30). Maar hoe kun je deze realiteit verklaren aan de gewone mensen die niet in staat waren de werkelijke waarheid te begrijpen? Tja, als een kind eigenschappen heeft die niet op die van zijn ouders lijken, dan zullen primitieve mensen zich al gauw gaan afvragen wie dan wel de vader van dat kind zou kunnen zijn. Over het moederschap kan immers nooit twijfel bestaan. En zelfs als de echtgenoot de vader van het kind is, kan dit heel goed eigenschappen bezitten, die het in vorige incarnaties ontwikkeld heeft maar die bij geen van de ouders voorkomen. Jozef kan heel goed de fysieke vader van Jezus geweest zijn, en is dat zeker ook geweest. We kunnen immers zien hoe er in de opsomming van het geslachtsregister van Jezus in het Nieuwe Testament (Math. 1:1-17) helemaal geen aandacht voor het geslacht van de moeder is, maar dat er uitsluitend aandacht voor is of Jozef zo en zo ver terug van de stam van David was. Jezus noemen we Jezus Christus, en die laatste naam is de aanduiding voor messias, dat wil zeggen de gezalfde of ingewijde. We kunnen wel zeggen dat Jozef de vader was van Jezus, dat wil zeggen van de fysieke persoon met een gewone joodse naam. Hij was echter niet de vader van Christus, met andere woorden hij was niet de oorsprong van het kosmische bewustzijn, dat naarmate de jonge Nazareeër opgroeide, de overmacht in zijn psyche kreeg. Door dit bewustzijn voelde hij zich één met zijn hemelse Vader, van Wie het bewustzijn allen omvat, maar met Wie de gewone aardemans nog

niet bewust op dezelfde golflengte is, totdat hij zijn kruis opneemt en in de voetsporen van de Nazareeër gaat.

De aardse mens gaat over naar een nieuwe ontwikkelingsfase waarin de inwijding in ‘de piramide van het alledaagse leven’ plaatsvindt

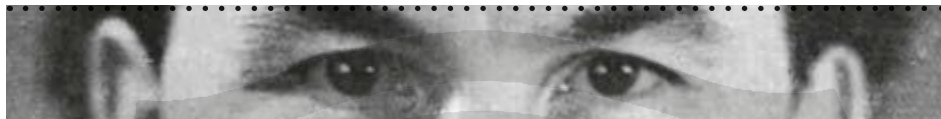
De mensen in het verleden accepteerden de vertolking dat ingewijden de rechtstreekse zonen van God waren. Achter dit symbool lag ook wel de kosmische waarheid dat dat deel van hun bewustzijn dat hen juist tot ingewijde wezens maakte, iets was wat ze niet van hun ouders of voorgeslacht geërfd hadden; het was niet van deze wereld. Steeds meer mensen van nu kunnen die oude letterlijke opvatting niet aannemen, en een aantal van hen kan ook de analyse van het begrip ‘maagdelijke geboorte’ niet begrijpen. Dat moet wachten tot ze er rijp voor zijn. Steeds meer mensen zullen echter mettertijd de analyse wel kunnen begrijpen, maar dan komt natuurlijk de vraag: “Wat voor betekenis heeft het voor de mensen van nu, die niet meer door ‘uit een maagd geboren’ koningen, profeten of wereldverlossers geleid en gestuurd worden, dat de grote wijzen uit het verleden goddelijk geïnspireerd waren of letterlijk één met de Vader waren? Kan dat ons in onze huidige situatie helpen? Als dat niet het geval is, dan is het niet zo belangrijk.” Maar het kan wel helpen, als we het begrijpen en het in het geesteswetenschappelijke licht zien. De aardse mensheid gaat nu namelijk over naar een nieuwe ontwikkelingsfase. Dat het mysterieprincipe en de goddelijke suggestie door leidinggevende koningen en hogepriesters degenereerden, kwam juist omdat de aardse mensheid van het kinderstadium naar de puberteitsleeftijd gegroeid was. En nu is een groot deel van deze mensheid de kosmische puberteitsleeftijd aan het ontgroeien en is rijp om op eigen benen te staan, dat wil zeggen

rijp om de kosmische inwijding te ontvangen. Nu zal dat echter niet meer door tempelinwijdingen of piramide-inwijdingen gebeuren, waarbij moeilijke fysieke en psychische proeven doorstaan moesten worden. Nu vindt de inwijding plaats in 'de piramide van het alledaagse leven', en de geestelijke leraren worden vervangen door een geesteswetenschap die toegankelijk is voor iedere mens die zoekend is. Uit een maagd geboren worden is niet alleen iets wat in het verleden thuishoorde. Alle aardse mensen zullen metertijd echt de bewustzijnstoestand bereiken die in de dogmatische godsdienst de benaming 'uit een maagd geboren' gekregen heeft en helemaal verkeerd begrepen is. Wat ik in mijn kosmische analyses 'de grote geboorte' of het verkrijgen van kosmisch bewustzijn noem, is in werkelijkheid de maagdelijke geboorte. Het is geen geboorte die erin bestaat dat een wezen negen maanden na het proces van de fysieke bevruchting uit een vrouwelijk wezen of het organisme van een moeder geboren wordt. Het is een innerlijke geboorte in het eigen bewustzijn en organisme van een wezen die van hem een Christuswezen maakt, dat één met de Vader is en dat de heilige geest of de goddelijke naastenliefde in gedachten, woord en daad naar alles en iedereen uitstraalt.

strålende solskin og blomsterflor omkranser alt levende, ikke mindst den ud i den fri natur drager den glade menneskelige ungdom, fornemmer Guds lysende ånd, da oplever man pinsen i kontakt med det evige Forsyn, og "den hellige ånd" nær sig.

Uit de Kontaktbrev nr 13, 1958, heruitgegeven in de Deense Kosmos 1990. nr. 4, met als titel: 'Jomfrufødslen'.

GODS OGEN

OFTEWEL DE JUISTE ZIENSWIJZE

Martinus **De onwetendheid over het feit dat ‘het beeld van de duivel’ verbonden is met ‘het beeld van God’, is de basis voor alle mentale duisternis**

2/2

Waarom zijn de wezens die hun naaste niet liefhebben of het zogenoemde ‘kwaad’ manifesteren, niet Gods beeld? Omdat Gods beeld hetzelfde is als Gods primaire gedrag, dat wil zeggen culminerende liefde, kan een wezen niet naar ‘Gods beeld’ geschapen zijn, zolang zijn gedrag geen culminerende liefde is. Het kan dan hoogstens ‘Gods onvolmaakte beeld’ zijn. Het is Gods werktuig om het duistere contrast ten opzichte van het licht te scheppen. In de mate waarin het een tegenstelling tot of contrast met het licht of ‘Gods beeld’ vormt, is het dus een beeld van de duisternis. Dit beeld in zijn culminatie kan niet ‘Gods beeld, maar juist alleen ‘het beeld van de duivel’ genoemd worden. Het is dus de culminatie van alle duisternis in de wereld. En hier zijn we bij het grote probleem van de onvolmaakte mens gekomen. Al naargelang het onvolmaakt is, kan het niet zien dat ‘het beeld van de duivel’ onlosmakelijk met ‘Gods beeld’ verbonden is, en dat er überhaupt geen ‘beeld van God’ zou bestaan, als ‘het beeld van de duivel’ niet bestond. Deze onwetendheid ligt ten grondslag aan alle mentale duisternis. Deze onwetendheid ligt ten grondslag aan welke oorlog

ook, tussen mensen onderling of tussen staten of volken. Het vormt de basis voor alle haat, verbittering en woede die er bestaan. En naar diezelfde onwetendheid heeft Christus verwezen, toen hij aan het kruis in zijn gebed voor zijn beulen zei: “Vader, vergeef het hun want zij weten niet wat zij doen” (Luc. 23:34). Juist ook vanwege deze onwetendheid van de onvolmaakte of primitieve mens verwijst Christus ernaar dat we onze naaste ‘niet slechts zevenmaal dagelijks maar tot zeventig maal zevenmaal moeten vergeven’ (zie Matth. 18:22). Bovendien doelt hij op dezelfde onwetendheid, als hij zegt dat we ‘onze naaste moeten liefhebben als onszelf’ (zie Matth. 22:39-40). Hij geeft geen enkele situatie aan waarin we onze naaste niet moeten liefhebben. Hij zegt juist dat deze naastenliefde in combinatie met de liefde tot God ‘de vervulling van de gehele wet’ (zie Matth. 22:39-40) is. Om de levenswet te vervullen, dat wil zeggen om een volmaakt mens te zijn, moeten de liefde voor de naaste en de liefde tot God identiek zijn. De liefde tot God heeft weinig waarde, wanneer we onze naaste haten, kwaad op hem zijn, over hem roddelen of hem anderszins last bezorgen of hem kwaad doen. In dat geval moeten we geen goddelijke zegen verwachten.

Nu zijn er mensen die van mening zullen zijn dat zo’n zegen je reinste bijgeloof is, omdat er geen God bestaat. En dan zijn we weer bij de grote onwetendheid gekomen, waarvan de levenswet verlangt dat we hen moeten verontschuldigen. Er bestaat namelijk een heel levende en allesbeheersende God. Maar die God zit niet ergens op een plaats en Hij zit niet ergens in het wereldruim. Deze God woont namelijk in elk levend wezen, net zoals de volwassene of de rijpe mens in de zuigeling woont. Maar net zoals het lichaam of fysieke organisme van een zuigeling nog niet volgroeid of volschapen is om het bewustzijn en gedrag van de rijpe volwassen mens te kunnen ontplooien, zo is het bewustzijn of de psyche van de onvolmaakte mens vergele-

ken met zijn eigen eeuwige of onsterfelijke Ik – waardoor het nu juist eeuwig identiek met de alles overstralende God is – ook min of meer als een baby- of kinderbewustzijn te beschouwen. Maar net zoals een baby in zijn wiegje niets van zijn komende volwassen of rijpe stadium weet, zo weet de onvolmaakte mens evenmin iets van zijn eigen toekomstige kosmische of rijpe stadium, waarin het zich bewust geworden is van de identiteit van zijn eigen onsterfelijke Ik als zoon van de eeuwige Vader of God van het heelal.

Ons Ik is Gods Ik. De ‘ene’ en de ‘velen’

De hoogste Zelfen of Ikken van alle bestaande levende wezens vormen één onafscheidelijk ‘Iets’. Dit ‘Iets’ is het Ik van de absoluut enige bestaande almachtige God. Deze God is juist almachtig vanwege het feit dat de organismen van alle bestaande levende wezens Zijn manifestatiewerktuigen zijn. Als we zien hoe deze oceaan van organismen het gehele heelal vormt, vertegenwoordigt dit heelal dus Gods manifestatie- en belevingslichaam of -organisme. De bewustzijn of psyches van alle levende wezens vormen samen Gods bewustzijn of psyche. De organismen van alle bestaande levende wezens, ongeacht hoe volmaakt of onvolmaakt ze als manifestatie- en belevingswerktuig ook mogen zijn, zijn allemaal zonder uitzondering organen of werktuigen voor Gods bewustzijn of psyche. Het hoogste Ik of Zelf dat in elk organisme voorkomt, is dus onlosmakelijk identiek met Gods Ik, maar door de principes ‘X2’ en ‘X3’ verschijnt het Ik van God als ‘levende wezens’. Door de door ‘X1’ en ‘X2’ voortgebrachte organismen en waarnemings- en manifestatiewerktuigen wordt God op een bepaalde manier de ‘velen’, maar is Hij toch nog steeds alleen de ‘ene’. Hij is de ‘ene’, omdat Hij het heelal als geheel is. Het heelal is dus het organisme van deze almachtige God, ter-

wijl de Ikken in de levende wezens een ‘Iets’ zijn wat niet gedeeld kan worden. Dat is daarom achter elk willekeurig organisme aanwezig als het Ik en de beheersers ervan. Het Ik in ons eigen organisme is dus Gods Ik. En de beleving en manifestatie via ons bewustzijn en ons organisme zijn dus Gods beleving en manifestatie.

Dat we deze beleving en manifestatie als onze volstrekt eigen beleving en manifestatie voelen, is natuurlijk uitsluitend te danken aan het feit dat ons Ik identiek is met het Ik van God. Omdat ons Ik niet gescheiden is van Gods Ik, is het niet zo vreemd dat we de levensbeleving en manifestatie die via ons organisme en zintuigstelsel plaatsvinden, als onze eigen levensbeleving en manifestatie of gedrag beleven. Van wie zouden het anders de levensbeleving en manifestatie moeten zijn. Het goddelijke ‘Iets’ is van dien aard dat het absoluut niet gedeeld kan worden. Daarom moeten de Ikken van alle levende wezens wel hetzelfde ‘Iets’ vormen, namelijk het Ik van God. Door het principe ‘X2’ en ‘X3’ heeft dit goddelijke ‘Iets’ een belevings- en manifestatiewerktuig, dat opgedeeld is in een oneindige oceaan van kleinere belevings- en manifestatiewerktuigen in alle bestaande nuances, vormen en soorten, die in microkosmische, tussenkosmische en macrokosmische grootten voorkomen. Al die verschillende belevings- en manifestatiewerktuigen, die met het Ik van God verbonden zijn, noemen we ‘de levende wezens’ van het heelal. Een ‘levend wezen’ is dus Gods eigen Ik en scheppingsvermogen geïncarneerd in een begrensd belevings- en manifestatiewerktuig of -lichaam.

Gods beleving van zichzelf via ons kan beperkt zijn

Wat God via zo’n lichaam of organisme kan beleven en manifesteren, hangt natuurlijk af van hoe groot de capaciteit

is waarover het belevings- en manifestatiewerktuig van zo'n lichaam beschikt. We zien hoe ons eigen organisme en het erin opgebouwde zintuigstelsel beperkt is. Omdat datgene wat wij met ons organisme en zintuigstelsel kunnen beleven, het hoogste is dat God via ons kan beleven en manifesteren, zou God via ons organisme en zintuigstelsel natuurlijk onmogelijk almachtig, alwetend en alliefdevol kunnen zijn. Hij zou natuurlijk onmogelijk een God kunnen zijn, als Hij slechts via het zintuigstelsel van één enkel levend wezen zou kunnen waarnemen. En als het Ik of hoogste 'Iets' van ieder levend wezen niet Zijn Ik of hoogste 'Iets' was, zou er helemaal geen beleving of manifestatie bestaan. Ja, het heeal dat vandaag de dag een stralende manifestatie van licht, leven en schepping is, zou totaal onmogelijk zijn. De absoluut enige ware God zijn betekent daarom onomstotelijk een naamloos 'Iets' zijn, wat verbonden is met een oceaan van organismen of lichamen, die stuk voor stuk speciale waarnemings- en scheppingswerktuigen zijn voor een specifieke levensbelevingstoestand. Dat Hij zich de Oorsprong of het Ik in elk van deze organismen moet voelen en de beleving en manifestatie door middel ervan als van Hemzelf, spreekt natuurlijk vanzelf. Wie zou deze beleving en manifestatie anders als de zijne moeten voelen? Alleen Gods Ik is in ons organisme aanwezig. En we hebben het geluk dat wij dat Ik als ons eigen Ik ervaren. Met ons Ik zijn we één met God. Maar het is niet zeker dat ons organisme en zintuigstelsel zo volschappen zijn, dat God er zichzelf en daarmee de oplossing van het levensmysterie mee kan beleven. Het waarnemings- of levensbelevingsvermogen is namelijk iets wat geschapen wordt. Daarom is het net als alle andere geschapen dingen vergankelijk en moet daarom eeuwig vernieuwd worden. En zo'n vernieuwingsproces ondergaan alle onvolmaakte mensen.

Gods primaire en secundaire bewustzijn

De onvolmaakte mensen zijn dus Gods onvolmaakte waarnemings- of manifestatiewerktuigen en die zijn bezig volschappen te worden. Deze vervolmaking noemen we 'ontwikkeling'. Deze ontwikkeling is dus hetzelfde als Gods schepping van 'de mens naar Zijn beeld'. Alle wezens die niet volschappen zijn, kunnen niet in harmonie met de levenswet leven. En zij worden, zoals eerder vermeld, vanwege hun onwetendheid en primitiviteit dus Gods werktuigen voor de manifestatie van de duisternis. Het zijn allemaal wezens met wie God onmogelijk het volmaakte licht kan manifesteren. Als belevings- en manifestatiewerktuigen voor God zijn zij hoofdzakelijk werktuigen voor de manifestatie van de duisternis in de wereld. Het zijn dus allemaal werktuigen die meer of minder geschikt zijn om duisternis te scheppen. Maar omdat ze Gods belevings- en manifestatiewerktuigen zijn, kunnen ze alleen aangemerkt worden als werktuigen voor Gods secundaire bewustzijn. Daarentegen vormen alle wezens die allang volschappen zijn en de 'mens naar Gods beeld' geworden zijn, Gods primaire bewustzijn. Met behulp van deze werktuigen stuurt en leidt God het heelal, zowel de macrokosmos als de microkosmos en de tussenkosmos. De woonplaats van deze volmaakte mensen vormt de allerhoogste levensbelevingssferen. Daar verwijst Christus naar, als hij zegt: "In het huis van mijn Vader zijn vele woningen" (Joh. 14:2). Deze hoogste sferen zijn dus de woonplaats voor de mensen die allang opgehouden zijn in fysieke materie te incarneren en die geheel volschappen zijn naar 'Gods beeld, als zijn gelijkenis'. Door deze, naar Gods beeld volschappen mensen in de macrokosmos, microkosmos en tussenkosmos stuurt God het gehele heelal. Omdat het bewustzijn van deze wezens op naastenliefde berust, en omdat ze alleen kunnen bestaan om een vreugde en zegen voor elkaar te zijn, begrijpen we dat het niet zo vreemd is

dat liefde de grondtoon van het heelal is. En omdat al deze naar Gods beeld geschapen wezens de hoogste intuïtie en daarmee de allerhoogste kennis bezitten, is het ook niet zo vreemd dat God met zulke bewustzijns-, waarnemings- en scheppingswerktuigen als alwijs en almachtig verschijnt.

Het bewustzijn is geschapen en vergankelijk, het Ik is eeuwig

Omdat dit allerhoogste bewustzijn iets is wat geschapen is, is het net zoals alle andere geschapen verschijnselen vergankelijk. Dit allerhoogste bewustzijn is dus aan vergankelijkheid onderhevig. De wezens die als Gods beeld de werktuigen of organen zijn waardoor God zijn alwijsheid, alliefde en almacht bezit, zullen dus een tijd lang dit hoge bewustzijn verliezen, omdat het volgens de wetten voor de geschapen dingen moet degenereren en vergaan. Hoe zal het dan gaan met de instandhouding en sturing van het heelal? Nou, er is geen enkele reden om bezorgd te zijn. De Ikken van alle levende wezens bestaan namelijk stuk voor stuk uit het levende 'Iets' wat Gods Ik is. En omdat dit 'Iets' niet geschapen is, vormt het een eeuwige, onvergankelijke realiteit. Het kan dus niet sterven. Bovendien is het principe dat ervoor zorgt dat dit ene goddelijke 'Iets' als de 'velen' kan verschijnen, ook niet geschapen, maar vormt het de eeuwige realiteit die ervoor zorgt dat Gods Ik een eeuwige verbinding heeft met talrijke of beter gezegd oneindig veel orgaanvormingsprincipes. Hiermee bezit Hij ook oneindig veel zelfstandige waarnemings- of belevings- en manifestatieorganismen of -lichamen. Omdat elk zelfstandig waarnemings- of belevings- en manifestatielichaam met zijn verbinding met het Ik van God datgene vormt wat we een 'levend wezen' noemen, zien we hier dat het leven van de levende wezens Gods leven is, en hierdoor dus een eeuwige onster-

felijke individuele realiteit vormt. Gezien het feit dat ons hoogste Zelf of Ik Gods Ik is, en daarmee onvergankelijk, zijn we dus onsterfelijke oftewel eeuwige wezens. Omdat één levend wezen natuurlijk niet God als geheel is maar slechts een afzonderlijk, individueel, eeuwig waarnemings- en manifestatieorgaan in Zijn bewustzijn of psyche, kan de juiste benaming of de juiste uitdrukking voor zo'n wezen dus niets anders zijn dan dat het een 'godenzoon' is.

De religieuze en materialistische mensen zijn ook onvolmaakt

Alle levende wezens zijn dus 'zonen' van de eeuwige ware God. Maar de aardse mensen zijn meer of minder onvolmaakt, zo onvolmaakt dat ze met hun eigen zintuigen hun eigen hoogste Zelf of Ik als zijnde identiek met het Ik van God nog niet beleefd hebben of kunnen beleven. Ze geloven dat ze identiek zijn met hun vergankelijke organisme of fysieke lichaam. Het is waar dat heel wat mensen religieus zijn, dat wil zeggen dat ze door hun instinct in het bestaan van een God geloven en dat deze God hen geschapen heeft. Maar geloof is niet hetzelfde als kennis of feiten. Ze geloven ook dat je volgens een bepaalde moraal moet leven. Ze geloven in bepaalde religieuze voorschriften, die meer of minder lastig of onmogelijk door hen na te leven zijn. Daarom geloven ze in een goddelijke genade waardoor ze 'vergeving der zonden' kunnen ontvangen om zo te voorkomen dat ze 'verdoemd' worden. Als ze deze 'vergeving der zonden' niet ontvangen, geloven ze dat ze eeuwig verdoemd zullen zijn en 'door God gestraft zullen worden met een eeuwig vuur' (Matth. 25:41) in een evenzo 'eeuwige hel'. We zien dat dit barbaarse geloof op de totale onwetendheid omtrent de reële omstandigheden of feiten berust. Ze weten dus helemaal niets over de reïncarnatie of weder-

geboorte naar het fysieke bestaan. Ze weten ook niet dat de ware, hoogste moraal of het naleven van de wet van de liefde door hun naaste lief te hebben als zichzelf, iets is wat je niet opgelegd kan worden. Liefde is een vermogen, en een vermogen kun je niet door wat voor dictatuur ook maar verkrijgen. Je kunt niet per verordening virtuoos of genie zijn. Dat is iets wat alleen door ontwikkeling kan komen, en niet in één leven maar alleen in de loop van meer levens. Omdat de mensen vroeger deze weg naar de vervulling van de moraal niet kenden, maar dachten dat het iets was wat je in één leven zou moeten kunnen, was het niet zo vreemd dat ze het op moesten geven en moesten hopen om door Gods genade en barmhartigheid ‘vergeving der zonden’ te kunnen ontvangen. Daarom werd het sacrament van het Avondmaal ingesteld. De mensen kregen te horen dat ze door het Avondmaal ‘vergeving der zonden’ konden ontvangen als ze berouw van hun ‘zonden’ hadden. Dit sacrament werd dus een heilig kalmeringsmiddel voor degenen die een slecht geweten hadden omdat ze de een of andere wet overtreden hadden. Het had natuurlijk geen zin om deze gelovige mensen te vertellen dat ze niet ‘gezondigd’ hadden, en dat ze opnieuw geboren zouden worden en

Citaat

Deze analyses vormen niet het antwoord op alles wat er in het geheel genomen gevraagd kan worden aan kosmische informaties. Ze zijn absoluut toereikend en meer dan voldoende om de absoluut onfeilbare en enige weg uit de duisternis te vormen.

(Livets Bog 7, § 2659)

nieuwe aardelevens zouden krijgen om volmaakt gemaakt te worden tot 'de mens naar Gods beeld'. Andere mensen hebben het vermogen om in het bestaan van een God te geloven verloren en daarom kunnen ze ook niet in hun onsterfelijkheid of eeuwige bestaan geloven. Bovendien ontbreekt het hen min of meer aan het vermogen om te geloven dat ze hun naaste moeten liefhebben en hen alles moeten vergeven. Ze geloven in de plaats daarvan meer of minder in oorlog en vergelding. Ze geloven daarom in wapens, in bloedige verdediging of oorlog. Zowel de religieuze als de materialistische mensen zijn dus onvolmaakt.

De volmaakte mens naar Gods beeld

Hoe kan God met zulke onvolmaakte, onwetende, primitieve wezens de wereld sturen? Het is duidelijk te zien dat het wezens zijn die een ontwikkeling doormaken om humane of liefdevolle wezens te worden. Ze kunnen niet in onwetendheid blijven leven. Hun fouten en het hieruit voortkomende foutieve gedrag kunnen alleen maar lijdenservaringen geven. Lijden brengt geleidelijk aan het humane vermogen voort, dat uiteindelijk het vermogen tot werkelijke naastenliefde wordt. Dit brengt in de psyche van het wezen weer het vermogen tot intuïtie voort, waardoor het wezen 'kosmisch bewustzijn' krijgt oftewel door 'de heilige geest' opgeladen en overschaduwd wordt. In die toestand wordt het wezen 'de mens naar Gods beeld'. Na het bereiken van deze toestand is het dus met zijn volmaakte bewustzijn en gedrag een geheel volmaakt belevings- en manifestatiewerktuig in Gods primaire bewustzijn. Hier zijn de wezens de organen of werktuigen die meewerken in Gods allerhoogste wijsheids- en liefdessferen, waar de variaties aan levensvormen van toekomstige melkwegen, zonnen en planeten en werelden en hun belevings- en manifestatietoe-

standen en instandhouding in het licht bepaald worden. Dat Gods primaire bewustzijn alleen uit volmaakte wezens kan bestaan, wezens dus die naar Gods beeld, als zijn gelijk-nis geschapen zijn, of het nu macrowezens, microwezens of wezens uit de tussenkosmos zijn, spreekt vanzelf. Maar zoals we al eerder vermeld hebben, is bewustzijn iets wat geschapen wordt. Alle levende wezens die op dit moment Gods primaire bewustzijn vormen, zullen qua bewustzijn van hun hoge verblijfplaats neerdalen, al naargelang hun kosmische bewustzijn degenerereert of afneemt, waardoor geleidelijk aan alleen hun herinnering overgebleven is. Ze leven dan niet meer in de uiterlijke geestelijke wereld. Maar hoe gaat het dan met Gods sturing van het heelal?

Met deze spannende zin eindigt het manuscript van Martinus. In dit geval heeft hij geen verdere sleutelwoorden voor de inhoud van zijn lezing opgeschreven.

De kopjes van dit artikel zijn van Torben Hedegaard. Goedgekeurd door het bestuur van het Martinus Instituut te Kopenhagen op 25-11-2007. Het is voor het eerst gepubliceerd in de Deense Kosmos 5/2008 met als titel 'Guds øjne eller det gode syn'.

Internationale weken in Martinus Centrum Klint 2011 van zaterdag 23 juli tot zaterdag 6 augustus

Week 1 23 juli - 30 juli — Gezondheid in kosmische licht

Week 2 30 juli - 6 augustus — De kosmische puberteit van de mens

Reserveren via telefoon 00 45 3834 6280, ma t/m do 13.00-16.00 uur,
vrij 9.00-12.00 uur, of e-mail: info@martinus.dk

